

Pozor !

Rdeče sonce se kot zrel paradižnik utaplja za bližnjimi hribi. Pozno je in kandelabri se že prižigajo. Hladen veter je že čisto jesenski – prav nenavadno za junij.

Po ulici podrsava starejši moški, pokašlja v robec in ga spet spravi globoko v žep. V drugi roki nosi precej oguljeno aktovko, tako kakršno se ponavadi uporablja za prenašanje tajnih dokumentov. Vendar naš moški ne skriva ničesar. Ulica se spremeni v zakotno cesto, ki vodi iz mesta. Vedno hodi po tej poti, pozna jo že na pamet, zato ne misli na pot ampak na svoje gardenije. Gardenije so najlepša stvar v njegovem enoličnem vsakdanu. Posebno je ponosen na sorto, ki jo je sam vzgojil...

Pot ga pelje čez železniško progo in ko je že čez progo, mu pride nasproti mladenič, njemu se zdi enak kot vsi huligani, ki so mu uničevali gardenije...

Mladenič ima osoren pogled in moškemu zabrusi: “Kva je stari, a ne znaš brat’ ?”

“...aa..p.prosim ?” je prestrašen moški.

“N’č pros’m. A znaš brat’, te sprašujem !” še surovejše vpije mladenič in to pot svoje besede podkrepi z dejanjem: z obema rokama zgrabi moškega za ovratnik in sikne skozi zobe: “A si tud’ gluh ?”

“..a..ne..nisem,” odgovori moški, ko vidi, da se nima smisla upirati, “pa tudi brati znam...”

“No, pol pa preber’, kva piše na tisti tabli !” privzdigne obrv mladenič in mu nakaže z glavo proti črno-beli betonski tabli.

Moški se obrne proti tabli in plaho bere: “Ne hodi ..čez progo, ...je smrtno.. nevarno..”

“No, a zdej vid’š...” reče prijazno mladenič, potegne kuhinjski nož in moškemu s samozavestno mesarsko kretnjo prereže vrat.

Ob progi leži moški. Kri mu odteka med kamenje. Kdo bo sedaj skrbel za njegove gardenije?